

DESPRE PRAF, SACI ȘI ALTELE

Departa de a avea o atitudine ostilă față de praf, garderobierii de la Teatrul „C. Nottara” sînt foarte reverențioși față de el, oferindu-i chiar adăpost în unele din costumele, pe care le au în păstrare. Faptul acesta a fost dat în vileag cu prilejul prezentării fragmentelor din *Egmont* cînd o bătaie prietenească pe umărul partenerului, sau un gest mai amplu și mai energetic al interpreților au stîrnit nori apreciaabili de praf, reducînd sensibil vizibilitatea și trezind în public comentarii din cele mai diferite (cineva pretindea chiar că este vorba de un „efect” regizoral, menit să fixeze atmosfera evocării prezentate pe scenă !?) ...Nu știu dacă, atunci cînd se sugerează răsturnarea unor bolovani (ca în spectacolul cu piesa *Cale lungă* prezentat de Teatrul de Stat din Orașul Stalin), e absolut necesar să se arate spectatorilor și sacul în care s-au aflat aceștia, din necesități de ordin tehnic. Apreciem meritele sacului — fără de care bolovanii de pe Timpa nu ar fi putut să fie transportați la București — dar socotim ca o regretabilă lipsă de modestie apariția lui în scenă (ar fi putut să aștepte terminarea spectacolului pentru ca publicul să fie acela care să-l cheme la rampă !).

S-a mai putut înregistra cu prilejul prezentării spectacolelor din cadrul concursului tinerilor actori și alte defecțiuni de ordin „tehnic” ca : pocnetul — ușor de auzit chiar din fundul sălii — al unor degete care comandă unui pistol îndărătnic să ia foc ; caietul unui sufler care-și întinde curios gîtul alb în scenă (caietul, nu suflerul) ; o cortină întredeschisă, lăsînd să se vadă agitația de care sînt cuprinși mașiniștii în momentul schimbării decorurilor etc. Pot fi prevenite asemenea incidente, supărătoare sau amuzante, dar care constituie în egală măsură impedimente în receptarea convenită a spectacolului ?

ȘI LOCUTORII DIN REGIUNEA BUCUREȘTI VOR SĂ VADĂ TEATRU

Am în față o hartă a regiunii București. Pe întinsul ei, diferite semne al căror limbaj convențional e, tălmăcit, ca la orice

hartă, de o legendă, indică existența a numeroase orașe, tîrguri, sate, multe din ele cunoscute. Aproape în fiecare din aceste localități, își înalță semeț zidurile case de cultură, cămine culturale, cluburi, care adăpostesc, pe lângă altele săli de spectacole, unele din ele putînd rivaliza cu cele ale teatrelor de stat. Nenumărate artere de circulație — o adevărată rețea de șosele și căi ferate — leagă aceste localități de inima regiunii care e totodată și capitala țării. Teatrele bucureștene cunosc aceste drumuri, au început să le străbată, dar prea timid încă. Bilanțul deplasărilor întreprinse de teatre în regiuni, în primele trei luni de la data deschiderii stațiunii, arată că numărul lor e nesatisfăcător. S-au făcut în acest interval doar 23 de deplasări, ceea ce raportat la numărul teatrelor bucureștene și la numărul scenelor care ar fi dorit să le găzduiască, este prea puțin. Sînt comune, reședințe de raion ca : Lehliu, Urziceni, Slobozia, Turnu-Măgurele, Roșiori de Vede ș.a., în care n-a fost, în cele 90 de zile despre care vorbim, nici un teatru din București.

Locul preponderent în repertoriul cu care s-au făcut puținele deplasări nu l-a ocupat dramaturgia originală (din cele 23 de spectacole, numai o treime are la bază texte dramatice de autori romîni contemporani).

Oamenii muncii din localitățile regiunii doresc să fie vizitați mai des de actorii din București, să le cunoască mai îndeaproape realizările. Socotim că Sfatul Popular al Regiunii București ar trebui să dea un nou impuls cercetării regiunii de către teatrele din Capitală, în așa fel ca fiecare din aceste teatre să viziteze principalele localități, cel puțin o dată în cursul stagiunii. Caracterul sporadic și întâmplător al deplasărilor trebuie să fie înlăturat. E necesar ca, printr-o judicioasă planificare, să se realizeze o continuitate a prezenței teatrelor noastre pe scenele din regiune, pentru ca, cel puțin o dată pe lună, să fie prezentat cîte un spectacol la casele raionale de cultură sau în centrele industriale și agricole mai însemnate. De asemenea, ar fi bine să se asigure o mai mare varietate a repertoriului și, totodată, preponderența dramaturgiei originale de actualitate. Comunele mai mici, care nu dispun încă de săli proprii prezentării